

Wat is precies een ‘eis in de hoofdzaak’?

mr. M.A.J.G. Janssen
advocaat te Eindhoven¹

Wat moet worden verstaan onder het ‘instellen van een eis in de hoofdzaak’ in de zin van art. 700 lid 3 Rv? Marc Janssen geeft een overzicht van de op dit moment bestaande opvattingen over het begrip ‘eis in hoofdzaak’ en pleit voor een ruime interpretatie hiervan.

Met de invoering van de Boeken 3, 5 en 6 van het Nieuw BW is ook de regeling van het beslag gewijzigd. Blijkens de parlementaire geschiedenis heeft de wetgever met de huidige regeling van het conservatoir beslag, waarvan de hoofdregels zijn neergelegd in de artikelen 700, 704 en 705 Rv, een vereenvoudiging van het oude beslagrecht beoogd, met als belangrijkste versimpeling dat niet langer de zogenoemde vanwaardeverklaring van het beslag behoeft te worden gevorderd.² Ingevolge artikel 700 lid 3 Rv is voor het leggen van conservatoir beslag verlot van de voorzieningenrechter van de rechtbank vereist. Uit deze bepaling volgt dat de beslaglegger binnen een door de voorzieningenrechter te bepalen termijn van ten minste 8 dagen een eis in de hoofdzaak moet hebben ingesteld. Wordt deze termijn overschreden, dan vervalt het beslag.³

Zodra de beslaglegger in de hoofdzaak een executoriale titel heeft verkregen, en deze voor tenuitvoerlegging vatbaar is geworden, gaat het conservatoir beslag over in een executoriaal beslag (artikel 704 lid 1 Rv). Ingevolge het tweede lid van dit artikel vervalt het beslag van rechtswege als de eis in de hoofdzaak wordt afgewezen en deze afwijzing in kracht van gewijsde is gegaan. Artikel 705 Rv bepaalt ten slotte dat de voorzieningenrechter die het verlot heeft verleend, het beslag in kort geding op vordering van iedere belanghebbende kan opheffen, onverminderd de bevoegdheid van de gewone rechter.

PARLEMENTAIRE GESCHIEDENIS

Uit de parlementaire geschiedenis blijkt, dat de wetgever het ‘instellen van een eis’ als een ruime omschrijving heeft bedoeld.⁴ Aangesloten is bij de terminologie van artikel

3:316 BW (stuiting van bevrijdende verjaring), waar dezelfde omschrijving wordt gebezigd. In lid 1 van artikel 3:316 BW wordt onder meer bepaald dat de verjaring van de rechtsvordering wordt gestuit door het instellen van een eis.

Onder het ‘instellen van een eis in de hoofdzaak’ wordt in ieder geval verstaan het aanhangig maken van een dagvaardingsprocedure ten principale. Ook wordt als een eis in de hoofdzaak aangemerkt het indienen van een verzoekschrift, het aanhangig maken van een (inter)nationale arbitrage,⁵ het instellen van een eis in reconventie, een aanmelding bij de rechter-commissaris in het kader van een rangregeling op de voet van artikel 482 lid 2 Rv, alsmede het aanhangig maken van een procedure voor een buitenlandse rechter.⁶ Dit laatste legt de voorzieningenrechter van de Rechtbank Zwolle⁷ ruim uit. In dat geval ging het om een Vermittlungsbegehren dat bij de Kreispräsident van een Kreisamt te Zwitserland was ingediend. Volgens de beslagdebiteur was er geen sprake van een ‘hoofdzaak’, omdat een dergelijke zaak niet kon leiden tot een voor de tenuitvoerlegging vatbare veroordeling. De voorzieningenrechter was een andere mening toegedaan. Ingevolge artikel 63 e.v. van de volgens beide partijen toepasselijke Zwitserse Zivil Prozessordnung (ZPO) is het verplicht om bij vorderingen (zoals de onderhavige) eerst een procedure tot verzoening

van partijen door de Kreispräsident als bemiddelaar te voeren, voordat het geschil in rechte kan worden beoordeeld. Die procedure wordt ingeluid door indiening bij het Kreisamt van de eis; met de kennisgeving van die eis aan de Kreispräsident als bemiddelaar wordt ingevolge artikel 50 ZPO de vordering aanhangig gemaakt. Derhalve kon volgens de voorzieningenrechter worden geoordeeld dat de eis in de hoofdzaak tijdig was ingesteld, waaraan niet kan afdoen dat de uitkomst in de voorzieningsprocedure niet tot een voor tenuitvoerlegging vatbare veroordeling kan leiden.

Op basis van de parlementaire geschiedenis wordt algemeen aangenomen dat ook het wijzigen of vermeerderen van eis (artikel 130 Rv) alsmede de indiening van een vordering ter verificatie in een faillissement (artikel 108 lid 1 en artikel 110 lid 1 Fw) kunnen worden aangemerkt als een eis in de hoofdzaak.⁸

Aangenomen mag worden dat ook de bijzondere procedures op de voet van artikel 33 Wet tarieven in burgerlijke zaken (begroting declaratie advocaat) en artikel 38 lid 4 Wet op de rechtsbijstand (vaststelling eigen bijdrage) een eis in de hoofdzaak ex artikel 700 lid 3 Rv kunnen opleveren. Indien ter zake van de betaling van de declaratie en/of eigen bijdrage ten laste van de cliënt conservatoir beslag is gelegd, kan de indiening door de advocaat van het verzoek tot begroting

‘Onduidelijkheid over de vordering kan op voorhand voorkomen worden door te zorgen dat formulering in de dagvaarding in kort geding en die in het beslagrekest naadloos op elkaar aansluiten’

Het Amsterdamse restaurant Vossius in augustus 2003 in opdracht van de deurwaarder leeggehaald

respectievelijk vaststelling eveneens worden aangemerkt als het instellen van een eis in de hoofdzaak.⁹

HET KORT GEDING

De Hoge Raad oordeelde in zijn arrest inzake Ajax/Reule¹⁰ dat ook een vordering in kort geding als eis in de hoofdzaak als bedoeld in artikel 700 lid 3 Rv en in het verlengde daarvan artikel 704 Rv valt te beschouwen, mits deze strekt tot een voor tenuitvoerlegging vatbare veroordeling tot voldoening aan de vordering waarvoor het conservatoir beslag is gelegd. De Hoge Raad beargumenteert zijn oordeel allereerst door een beroep te doen op het ontbreken van (duidelijke) contra-indicaties in de wetsgeschiedenis en wettekst. Volgens de Hoge Raad ligt het voor de

hand dat de wetgever bij het bezigen van de termen 'hoofdzaak' en 'gewone rechter'¹¹ een procedure voor ogen heeft gehad waarin door de rechter ten gronde wordt beslist over de deugdelijkheid van de vordering waarvoor het conservatoir beslag is gelegd.

Volgens de Hoge Raad heeft men voor het nieuwe beslagrecht per 1 januari 1992 niet de mogelijkheid willen uitsluiten dat ook een procedure in kort geding strekkende tot

‘Het is derhalve zaak om naast het kort geding ook een bodemprocedure te entameren’

toewijzing bij wege van voorlopige voorziening van de vordering waarvoor beslag is gelegd, voor de toepassing van artikel 700 lid 3 Rv als hoofdzaak wordt aangemerkt. De Hoge Raad wijst op de strekking van het conservatoir beslag als onderdeel van het wettelijke beslag- en executiestelsel, waarbij rekening dient te worden gehouden met de belangrijke functie die het kort geding vervult in gevallen, waarin een spoedeisend belang bestaat bij doeltreffende rechtsmaatregelen. De Hoge Raad overweegt dat het conservatoire beslag een middel is tot bewaring van recht, dat ertoe strekt te voorkomen dat in beslag genomen goederen worden vreemd en niet meer door executoriaal beslag zou kunnen worden getroffen op het tijdstip waarop de executoriale titel is ver-

Stafje waarmee de deurwaarder voorheen in beslag te nemen goederen aanwees

kregen. Deze strekking levert in de gedachtegang van de Hoge Raad een toereikende rechtvaardiging op voor de in de wettekst niet-uitgesloten opvatting dat ook een vordering in kort geding strekkende tot een voor tenuitvoerlegging vatbare veroordeling tot voldoening aan de vordering waarvoor het conservatoir beslag is gelegd, kan gelden als eis in de hoofdzaak.¹²

Annotator Snijders geeft aan de advocaten een aantal wijze adviezen voor de praktijk.¹³ Terecht wijst hij erop dat soms niet op voorhand duidelijk zal zijn of de vordering waarvoor volgens het beslagexploot beslag wordt gelegd wel dezelfde is als de vordering in kort geding. De advocaat van de beslaglegger kan deze onduidelijkheid op voorhand voorkomen door te zorgen dat zijn formulering in de dagvaarding in kort geding en die in het beslagrekest naadloos op elkaar aansluiten.¹⁴

Voorts brengt Snijders onder de aandacht dat rekening moet worden gehouden met het risico dat de voorzieningenrechter (of kantonrechter) de zaak niet geschikt acht voor behandeling in kort geding en op grond daarvan de vordering afwijst. Indien een dergelijke beslissing in kracht van gewijsde is gegaan, leidt dat ingevolge artikel 704 lid 2 Rv ertoe dat het conservatoir beslag van rechtswege vervalt. Het is derhalve zaak om naast het kort geding ook een bodemprocedure te entameren, dit met dagvaarding op een zo lange termijn dat de staat van het

beslag in kort geding duidelijk is geworden.¹⁵

Snijders stelt zich nog de vraag of vermeldde anticipatie effectief is of, anders gezegd, de beslaglegger zelf mag bepalen welke procedure hij als hoofdzaak wenst aan te merken. Immers wat er gebeurt, is dat de beslaglegger eerst het kort geding als hoofdzaak aanmerkt, maar indien blijkt dat dit niet tot executoriale titel leidt, de reeds aanhangige bodemprocedure als hoofdzaak presenteert.¹⁶ Ik ben met Snijders van mening dat er geen rechtsregel is die zich daartegen verzet.

OPLEGGING AANSLAG DOOR INSPECTEUR

De Hoge Raad heeft inmiddels in het arrest Ontvanger/Heemhorst geoordeeld dat de oplegging van een aanslag door de Inspecteur als een eis in de hoofdzaak kan worden gezien.¹⁷ In dat geval ging het om conservatoir beslag door de Ontvanger onder zichzelf ten laste van de belastingplichtige tot verzekering van het verhaal van twee nog op te leggen naheffingsaanslagen loon- en omzetbelasting. De Inspecteur van de Belasting-

dienst had de naheffingsaanslagen nadien opgelegd. De Ontvanger had nog geen procedure bij de burgerlijke rechter aanhangig gemaakt ter zake van zijn gestelde vorderingen in verband met deze naheffingsaanslagen. De belastingplichtige stelde, zo blijkt uit het oordeel van de Hoge Raad, ten onrechte, dat het door de Ontvanger gelegde beslag nietig was omdat de Ontvanger niet binnen de door de voorzieningenrechter gestelde termijn een eis in de hoofdzaak had ingesteld ex artikel 700 lid 3 Rv. Omdat de argumentatie van de Hoge Raad ook relevant is voor de beantwoording van de vraag of andere, hierna te bespreken, procedures als eis in de hoofdzaak kunnen worden aangemerkt, zal ik deze kort samenvatten:

- 1 uit artikel 700 lid 3 Rv volgt niet dat de rechter die ten gronde dient te beslissen over de deugdelijkheid van een vordering waarvoor het conservatoir beslag is gelegd, steeds de burgerlijke rechter dient te zijn;
- 2 uit de wetsgeschiedenis waarin onder meer het geval wordt aangehaald dat de hoofdzaak aan arbitrage binnen of buiten

‘De vroegere opvatting dat met de hoofdzaak onmiddellijk een executoriale titel dient te worden verkregen lijkt achterhaald te zijn’

Nederland is onderworpen¹⁸ blijkt dat de 'hoofdzaak' onder omstandigheden ook voor een andere instantie dan de burgerlijke rechter aanhangig kan worden gemaakt;

- 3 de door de voorzieningenrechter te bepalen termijn waarbinnen de eis in de hoofdzaak dient te zijn ingesteld, heeft als doel te verzekeren dat – binnen deze termijn – een procedure aanhangig wordt gemaakt waarin toetsing plaatsvindt van de grondslag en de omvang van het door de beslaglegger ingeroepen vorderingsrecht.

De Hoge Raad merkt in dit verband op dat de Ontvanger zichzelf een executoriale titel kan verschaffen door, nadat de inspecteur de aanslag heeft vastgesteld, een dwangbevel uit te vaardigen (artikel 14 Invorderingswet 1990). Toetsing van de gegrondheid en de omvang van de door de inspecteur opgelegde aanslag, ter verzekering van de voldoening waarvan het door de Ontvanger gelegde conservatoir beslag strekt, vindt niet plaats door de burgerlijke rechter, maar, gelet op de taakverdeling tussen deze en de belastingrechter, door laatstgenoemde.

BINDEND ADVIES

Betwist is of het aanvragen van een bindend advies geldt als eis in de hoofdzaak. Deze vraag is in ontkennende zin beantwoord door de president van de Rechtbank Breda en de voorzieningenrechter van de Rechtbank Haarlem.¹⁹ De bindendadviesprocedure kan wel degelijk als een eis in de hoofdzaak worden aangemerkt.²⁰ In dit verband wijst Van Mierlo er terecht op dat de hiervoor weergegeven argumenten uit het arrest van de Hoge Raad inzake Ontvanger/Heemhorst deze opvatting ondersteunen en dat de vroegere opvatting dat met de hoofdzaak

onmiddellijk een executoriale titel dient te worden verkregen, achterhaald lijkt te zijn. Van belang is dat de vordering ter verzekering waarvan de beslaglegging is geschied binnen de door de voorzieningenrechter bepaalde termijn ter toetsing op deugdelijkheid wordt voorgelegd aan een daartoe door de wet dan wel partijen aangewezen derde (in de regel een rechter, een arbiter of bindend adviseur).²¹

Een ander sterk argument voor een positieve beantwoording wordt genoemd door Meijer.²² Ingevolge artikel 3:316 lid 3 BW wordt de verjaring van een rechtsvordering ook gestuit door een handeling strekkende tot verkrijging van een bindend advies, mits van die handeling met bekwame spoed mededeling wordt gedaan aan de wederpartij en zij tot verkrijging van een bindend advies leidt. Hieruit zou kunnen worden afgeleid dat de wetgever op dit punt het bindend advies op een lijn heeft willen stellen met het instellen van een eis bij de gewone rechter of in arbitrage als bedoeld in artikel 3:316 lid 1 BW, hetgeen evenzeer leidt tot stuiting van de verjaring van de rechtsvordering. Juist lijkt mij de opmerking van Meijer dat niet valt in te zien waarom bij artikel 700 lid 3 Rv voor de eis in de hoofdzaak anders zou moeten worden aangenomen.²³

PREMIE- EN TERUGVORDERINGS- BESLUITEN

Op grond van het arrest van de Hoge Raad inzake Ontvanger/Heemhorst ben ik van mening dat premie- en terugvorderingsbesluiten UWV een eis in de hoofdzaak ex artikel 700 lid 3 Rv kunnen opleveren.²⁴ Een premiebesluit heeft betrekking op door werkgevers ten onrechte niet-afgedragen premies. Het UWV legt dan ex artikel 12 CSV premie- (en boete)nota's op. Als die niet betaald worden, wordt er aangemaand. Als

er dan nog geen betaling volgt, dan kan invordering van onder meer de premie plaatsvinden bij een door een UWV zelf uit te vaardigen dwangbevel ex artikel 15 CSV. De betekening en tenuitvoerlegging van het dwangbevel gebeuren door de Ontvanger en de belastingdeurwaarder. Een terugvorderingsbesluit is een aan een werknemer gericht besluit. Daarmee worden ten onrechte betaalde socialeverzekeringssuitkeringen teruggevorderd. Een dergelijk besluit levert sinds de inwerkingtreding van de wet boeten, maatregelen en terug- en invordering sociale zekerheid een executoriale titel in de zin van het tweede Boek van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.²⁵ Het vorenstaande lijkt ook de heersende opvatting te zijn in de (gepubliceerde) jurisprudentie.²⁶

VERKLARING VOOR RECHT EN VERWIJZING NAAR DE SCHADESTAATPROCEDURE

Blijkens de gepubliceerde jurisprudentie is betwist of een verklaring voor recht in combinatie met een vordering tot vergoeding van schade nader op te maken bij staat en te vereffenen volgens de wet, zoals bedoeld in artikel 612 e.v. Rv, een eis in de hoofdzaak oplevert. De voorzieningenrechter van de Rechtbank Arnhem meent dat dit niet het geval is.²⁷ Een 'hoofdzaak' in de zin van artikel 700 lid 3 Rv is volgens hem een procedure die strekt tot het verkrijgen van een voor tenuitvoerlegging vatbare veroordeling tot voldoening van de vordering, waarvoor het conservatoir beslag is gelegd. In dit verband wijst de voorzieningenrechter op het hiervoor besproken arrest van de Hoge Raad inzake AJAX/Reule d.d. 26 februari 1999, NJ 1999, 717. Een procedure waarin een verklaring voor recht is gevorderd, leidt bij toewijzing niet tot het verkrijgen van een executoriale titel waarmee een vordering direct geïnd kan worden.

Het lijkt mij juist dat het Hof Arnhem dit vonnis heeft vernietigd.²⁸ Een op artikel 612 e.v. Rv gebaseerde vordering moet in beginsel steeds als eis in de hoofdzaak in de zin van artikel 700 lid 3 Rv worden beschouwd. Een vordering tot betaling van schadevergoeding heeft immers ten doel een voor tenuitvoerlegging vatbare veroordeling te verkrijgen ter voldoening van de vorder-

'Voldoende, maar ook noodzakelijk is, aldus het Hof, dat door de beslaglegger tijdig een procedure aanhangig is gemaakt waarin ten gronde wordt beslist over de deugdelijkheid van de vordering waarvoor het conservatoir beslag is gelegd'

ring waarvoor het beslag is gelegd, ook indien de rechter – ongeacht de formulering van het petitum – tot de conclusie komt dat hij het beloop van de schade niet dadelijk kan begroten en hij de zaak ter vaststelling daarvan – zonodig ambtshalve – naar de schadestaatprocedure moet verwijzen. Ook de voorzieningenrechter van de Rechtbank Arnhem oordeelde recentelijk in gelijke zin.²⁹

Uit het arrest van Hof volgt dat het zich mede heeft gebaseerd op de door de Hoge Raad gebezigde argumentatie in het arrest inzake AJAX/Reule. Het Hof overweegt immers dat deze uitleg het meest recht doet aan het doel van het conservatoir beslag, dat ertoe strekt voor de crediteur met het oog op executie zekerheid te scheppen, onder meer doordat na de beslaglegging ten nadele van de beslaglegger geen vervreemding van een beslagen goed meer kan plaatsvinden. Voldoende, maar ook noodzakelijk is, aldus het Hof, dat door de beslaglegger tijdig een procedure aanhangig is gemaakt waarin ten gronde wordt beslist over de deugdelijkheid van de vordering waarvoor het conservatoir beslag is gelegd. En dat is bij de hier aan de

orde zijnde vordering ex artikel 612 Rv het geval. Dit laatste argument is ontleend aan het hiervoor besproken arrest van de Hoge Raad inzake Ontvanger/Heemhorst.

MEDIATION EN MINITRIAL

Gelet op het hiervoor besproken arrest van de Hoge Raad inzake de Ontvanger/Heemhorst dringt zich de vraag op of mediation en minitrial³⁰ kunnen worden aangemerkt als hoofdzaak in de zin van artikel 700 lid 3 Rv. Ik ben geneigd om te menen dat de door de Hoge Raad in voormeld arrest gebezigde argumentatie tot een negatieve beantwoording leidt. Integendeel. Immers, bij mediation en minitrial is niet sprake van een procedure, waarin een instantie beslist over een geschil tussen partijen. Met andere woorden, er vindt geen toetsing plaats van de grondslag en omvang van het door de beslaglegger ingeroepen vorderingsrecht.³¹ Daarbij komt dat deze vormen van geschillenbeslechting niet, direct of indirect, strekken tot het verkrijgen van een voor tenuitvoerlegging vatbare veroordeling tot voldoening aan de vordering ter verzekering waarvan het conservatoir beslag is gelegd.³²

CONCLUSIE

Uit het arrest van de Hoge Raad inzake Ontvanger/Heemhorst en de opmerkingen in de parlementaire geschiedenis blijkt dat een ruime interpretatie moet worden gehuldigd van het begrip ‘eis in de hoofdzaak’ in artikel 700 lid 3 Rv. Een belangrijke leidraad bij de beantwoording van de vraag of er sprake is van een ‘eis in de hoofdzaak’ is door de Hoge Raad in deze uitspraak gegeven. Het gaat erom dat de vordering waarvoor beslag is gelegd binnen de door de voorzieningenrechter bepaalde termijn op deugdelijkheid wordt getoetst, waarbij het niet noodzakelijk is dat die toetsing geschiedt door de burgerlijke rechter, zolang die toetsing maar plaatsvindt in het kader van een behoorlijke rechtsgang die met voldoende waarborgen is omgeven.³³

Gelet op de arresten van de Hoge Raad inzake AJAX/Reule en Ontvanger/Heemhorst meen ik dat ook de bindendadviesprocedure en een vordering strekkende tot betaling van schadevergoeding op te maken bij staat en te vereffenen volgens de wet (artikel 612 Rv) als een eis in de hoofdzaak moeten worden aangemerkt. Met betrekking tot mediation en minitrial is dit mijns inziens niet het geval. ●

NOTEN

- 1 Marc Janssen is directeur Wetenschappelijk Bureau AKD Prinsen Van Wijmen.
- 2 Zie over deze wetsgeschiedenis de conclusie van A-G Bakels (par. 2.18-2.27) voor HR 26 februari 1999, NJ 1999, 717, m.nt. HJS.
- 3 Zie recentelijk Hof Arnhem 8 juni 2004, NJF 2004, 463. De eis in de hoofdzaak van art. 700 Rv was niet tijdig bij de bevoegde rechter ingesteld. Verval van het beslag van rechtswege. Verwijzingsregels van art. 73 en 74 Rv in casu niet van toepassing.
- 4 Parl. Gesch. wijziging Rv e.a.w. (inv. 3, 5 en 6), p. 310-311.
- 5 Zie terzake A.W. Jongbloed, JBPr 2004/11, p. 71.
- 6 Zie noot 4.
- 7 V.z. Rb. Zwolle 24 september 2003, NJF 2004, 84.
- 8 Zie onder meer A.I.M. van Mierlo, AA 2004/2, p. 130.
- 9 A.I.M. van Mierlo, *Losbladige Kluwer Burgerlijke Rechtsvordering*, aantekening 11 op artikel 700 Rv.
- 10 HR 26 februari 1999, NJ 1999, 717 m.nt. HJS.
- 11 Zie noot 4.
- 12 Zie uitgebreid over voormeld arrest onder meer L.P. Broekveldt, *Derdenbeslag*, 2003, p. 654-658.
- 13 H.J. Snijders, noot paragraaf 3b onder HR 26 februari 1999, NJ 1999, 717.
- 14 Dienovereenkomstig Van Mierlo, *Losbladige Kluwer Burgerlijke Rechtsvordering*, aantekening 11 op artikel 700 Rv, die erop wijst dat hetzelfde geldt indien als eis in de hoofdzaak wordt gebruikt een conclusie houdende vermeerdering of verandering van eis, dan wel dagvaarding voor de kantonrechter ex artikel 254 lid 4 Rv.
- 15 H.J. Snijders, a.w., paragraaf 3b. Van Mierlo, *Losbladige Kluwer Burgerlijke Rechtsvordering*, aantekening 11 op artikel 700 Rv.
- 16 H.J. Snijders, a.w., paragraaf 3c. Indien hetzij het

kort geding, hetzij de bodemprocedure op de voet van artikel 704 lid 1 Rv een onherroepelijke executoriale titel oplevert, verliest de andere haar (alternatieve) hoofdzaakarakter.

- 17 HR 3 oktober 2003, RvdW 2003, 155. Zie uitgebreid over dit arrest A.I.M. van Mierlo, AA 2004/2, p. 127 e.v.
- 18 Zie noot 4.
- 19 Pres. Rb. Breda 24 maart 1994, KGK 1994, 1320 en Vr.z. Rb. Haarlem 22 april 2003, KG 2003, 125, ook gepubliceerd in JBPr 2003/65 m.nt. G.J. Meijer.
- 20 Van Mierlo, AA 2004/2, p. 130-131. Meijer, a.w., p. 422-423. Zie ook A.W. Jongbloed, JBPr 2004/11, p. 75, met verdere literatuurverwijzingen.
- 21 Van Mierlo, AA 2004/2, p. 131, voegt daaraan toe dat de in dit verband bij de derde – in casu: de bindend adviseur – te volgen rechtsgang dan wel behoorlijk en met voldoende waarborgen omkleed moet zijn.
- 22 Meijer, a.w., p. 422.
- 23 Dienovereenkomstig Jongbloed, a.w. p. 75, Meijer, *Losbladige Kluwer Burgerlijke Rechtsvordering*, p. 422-423 en Van Mierlo a.w., aantekening 11 op artikel 700 Rv, die er bovendien op wijst dat het bindend adviesbeding dient te leiden – indien daarop een beroep wordt gedaan – tot niet-ontvankelijkheid van eiser, zodat de beslaglegger slechts de mogelijkheid heeft van een vordering in kort geding (waaraan een bindend adviesbeding niet in de weg staat). Daaraan zijn echter, gelet op hetgeen hiervoor is opgemerkt, risico's verbonden.
- 24 Van Mierlo, AA 2004/2, p. 131 en Van Mierlo, *Losbladige Kluwer Burgerlijke Rechtsvordering*, aantekening 11 op artikel 700 Rv. Van Mierlo merkt in dit verband op dat de door de Hoge Raad noodzakelijk geachte rechterlijke toetsing vrijwel gelijk loopt

- aan die rondom een belastingaanslag: eerst in bezwaar bij de beslaglegger, het UWV, en vervolgens beroep bij de bestuursrechter. In het beslagrekest kan worden volstaan met de voorzieningenrechter te verzoeken te bepalen dat het nemen van een terugvorderingsbesluit (op de voet van artikel 57a WAO, artikel 33a ZW of artikel 36a WW) valt aan te merken als een eis in de hoofdzaak en het terugvorderingsbesluit door rekwesrant dient te worden genomen binnen een nader genoemde periode na het gelegde beslag.
- 25 Zie voor dit alles Van Mierlo, AA 2004/2, p. 131 alsmede Van Mierlo, *Losbladige Kluwer Burgerlijke Rechtsvordering*, aantekening 11 op artikel 700 Rv.
- 26 Zie o.m. Vr.z. Rb. Amsterdam 22 november 2001, KG 2001, 298.
- 27 Vr.z. Rb. Arnhem 30 januari 2004, NJF 2004, 320.
- 28 Hof Arnhem 27 april 2004, LJN-nr. AO9315, Zaaknr. 04/197 (www.rechtspraak.nl).
- 29 Vr.z. Rb. Alkmaar 19 augustus 2004, LJN-nr. AQ7903, KG-nr. 282/2004 FV (www.rechtspraak.nl).
- 30 Zie over minitrial de site van het Nederlands Arbitrage Instituut (NAI) www.nai-nl.org.
- 31 Van Mierlo a.w. aantekening 11 op artikel 700 Rv, merkt op dat de hier aan de orde zijnde vormen van alternatieve geschillenbeslechting op een aantal punten aanmerkelijk afwijken van arbitrage en bindend advies, zodat aanmerkelijk is dat zonder een expliciete wettelijke regeling op dit punt voornog moet worden aangenomen dat mediation en minitrial niet kunnen worden gezien als een eis in de hoofdzaak ex artikel 700 lid 3 Rv.
- 32 Vgl. Hof Arnhem 8 juni 2004, NJF 2004, 463.
- 33 Vgl. Jongbloed, a.w., p. 75.